

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M. V.**, bývajúcej v T., zastúpenej JUDr. M. B., advokátkou v Ž., proti žalovanému **P. T., a.s.**, K., zastúpenému Mgr. A. M., advokátkou v P., **o vydanie bezdôvodného obohatenia**, vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 5 C 32/96, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 28. apríla 2008 sp. zn. 5 Co 202/2007, rozhodol

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania v sume 1 675,63 Eur do rúk JUDr. M. B., advokátke so sídlom v Ž., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Topoľčany (v poradí tretím) rozsudkom zo 14. mája 2007 č.k. 5 C 32/96-448 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 3 373 707,50 Sk so 17,6 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 116 670 Sk od 1. júna 1996 do zaplattenia, zo sumy 340 287,50 Sk od 1. januára 1997 do zaplattenia, zo sumy 583 350 Sk od 1. januára 1998 do zaplattenia, zo sumy 583 350 Sk od 1. januára 1999 do zaplattenia, zo sumy 583 350 Sk od 1. januára 2000 do zaplattenia, zo sumy 583 350 Sk od 1. januára 2001 do zaplattenia, zo sumy 583 350 Sk od 1. januára 2002 do zaplattenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanému uložil tiež povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2 965 362,50 Sk s úrokmi z omeškania zo sumy 583 350 Sk vo výške 16 % ročne od 1. januára 2003 do zaplattenia, zo sumy 583 350 Sk vo výške 13 % ročne od 1. januára 2004 do zaplattenia, zo sumy 583 350 Sk vo výške 9,5 % ročne od 1. januára 2005 do zaplattenia, zo sumy 583 350 Sk vo výške 6 % ročne od 1. januára 2006 do zaplattenia, zo sumy 583 350 Sk vo výške 9,5 %

ročne od 1. januára 2007 do zaplataenia, zo sumy 48 612,50 Sk vo výške 9,5 % ročne od 1. februára 2007 do zaplataenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v sume 348 560 Sk do rúk právnej zástupkyne JUDr. M. B. do troch dní od právoplatnosti rozsudku, a do uctárne súdu náhradu trov štátu v sume 6 386 Sk a súdny poplatok v sume 334 857 Sk taktiež do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Konanie v časti o zaplataenie úroku z omeškania zo sumy 583 350 Sk od 1. januára 2003 do zaplataenia vo výške 1,6 % ročne, zo sumy 583 350 Sk od 1. januára 2004 do zaplataenia vo výške 4,6 % ročne, zo sumy 583 350 Sk od 1. januára 2005 do zaplataenia vo výške 8,1 % ročne zastavil. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na základe doplneného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. V intenciách predchádzajúceho (zrušujúceho) uznesenia Krajského súdu v Nitre, ktorým bol viazaný, zaoberal sa výškou náhrady za užívanie spornej nehnuteľnosti. V konaní považoval za preukázané, že žalobkyňa sa stala vlastníčkou polovice spornej nehnuteľnosti na základe dedičského rozhodnutia sp. zn. D 217/71 po nebohom Š. Š., následne rozsudkom Okresného súdu Topoľčany zo 4. apríla 1974 sp. zn. 5 C 29/73 súd určil, že žalobkyňa 1/ H. Š. a žalobkyňa 2/ M. V. sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností v kat. ú. X., zapísaných vo vl. č. X., parc. č. X. vo výmere X. m² a parc. č. X. – roľa vo výmere X. m² v polovine. Vlastníčkou druhej polovice nehnuteľnosti sa žalobkyňa stala na základe rozhodnutia bývalého Štátneho notárstva v Topoľčanoch sp. zn. D 222/87 po nebohej H. Š., zomrelej X.. Rozhodnutie súdu o určenie vlastníckeho práva žalobkyne a jej matky k predmetnej parcele nadobudlo právoplatnosť dňa 17. júna 1974. Zo znaleckého posudku súdnej znalkyne Ing. I. S. mal za preukázané, že žalovaný predmetnú nehnuteľnosť (parc. č. X. – pozn. dovolacieho súdu), ktorej vlastníčkou je žalobkyňa, v rozhodnom období užíval. Zo znaleckého posudku č. X. súdneho znalca Ing. R. K. považoval za preukázané, že obvyklá cena za užívanie nehnuteľnosti žalobkyne parc. č. X. v kat. Ú. za rok 1996 je 48 612,50 Sk x 7 mesiacov = 340 287,50 Sk, za roky 1997 až 2000, za každý rok 583 350 Sk, za rok 2001 predstavuje 97 225 Sk, spolu za obdobie od 1. júna 1996 do 28. februára 2001 v sume 2 770 913 Sk. Žalobkyni preto vzniklo voči žalovanému právo na vydanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka, pretože žalovaný predmetnú nehnuteľnosť vo vlastníctve žalobkyne počas žalovanej doby užíval a žalobkyni za to neplatil žiadnu úhradu, hoci za inej situácie by nutne nájomné ako úhradu za užívanie platiť musel. Pri určení výšky bezdôvodného obohatenia za obdobie od 1. februára 1993 do 31. mája 1996 vychádzal z Vyhlášky č. 465/1991 Zb., podľa ktorej hodnota nehnuteľnosti za 1 m² bola 150,-Sk, nájomné za 1 m² bolo 3 Sk, teda za mesiac je to

2 916,75 Sk a za rok je to 35 001 Sk. Za obdobie od 1. júna 1996 do 31. januára 2007 súd vychádzal zo znaleckého posudku č. X. súdneho znalca Ing. R. K., podľa ktorého za žalované obdobie obvyklá cena za užívanie predmetnej nehnuteľnosti za jeden rok bola v sume 583 350 Sk, za mesiac je to 48 612 Sk. Žalovaný považoval náhradu v tejto výške za neprimeranú, avšak nemal v tomto smere žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, preto súd zaviazal žalovaného vydať žalobkyni za obdobie od 1. februára 1993 do 31. mája 1996 bezdôvodné obohatenie po 2916,75 Sk mesačne, čo je spolu za 40 mesiacov 116 670 Sk, za obdobie od 1. júna 1996 do 31. decembra 1996 v sume 340 287,50 Sk, za roky 1997 až 2000 v sume po 583 350 Sk, za obdobie od 1. januára 2001 do 28. februára 2001 v sume 97 225 Sk a od 1. marca 2001 do 31. decembra 2001 v sume 486 125 Sk, čo je spolu suma 3 373 708 Sk. Žalovaného taktiež zaviazal vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v sume 2 965 362,50 Sk za obdobie od roku 2002 do 31. januára 2007, za každý rok sumu 583 350 Sk a za január 2007 sumu 48 612,50 Sk. Keďže žalovaný sa s plnením peňažného dlhu dostal do omeškania, podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ho súd zaviazal zaplatiť žalobkyni aj úroky z omeškania vo výške dvojnásobku diskontnej sadzby určenej NBS. Pokiaľ žalobkyňa žiadala, aby jej žalovaný do budúca platil mesačne 48 621,50 Sk, v tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietol, keď k bezdôvodnému obohateniu dochádza aj tým, že tomu, kto neplatí za užívanie nehnuteľnosti, sa jeho doterajší majetok nezmenšil, hoci by inak k tomu došlo, keby si plnil svoje povinnosti. K obohateniu žalovaného do budúca ešte nedošlo. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p.

Krajský súd v Nitre na odvolanie žalovaného rozsudkom (v poradí tretím rozhodnutím) z 28. apríla 2008 sp.zn. 5 Co 202/2007 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej - vyhovujúcej časti výroku vo veci samej, v časti výroku o náhrade trov konania účastníkov a v časti výroku o poplatkovej povinnosti žalovaného zmenil tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni (za obdobie od 1. februára 1993 do 31. januára 2007) sumu 6 104 893 Sk s úrokom z omeškania 17,6 % ročne zo sumy 112 360 Sk od 1. júna 1996 do zaplattenia, zo sumy 327 716,50 Sk od 1. januára 1997 do zaplattenia, zo sumy 561 800 Sk od 1. januára 1998 do zaplattenia, zo sumy 561 800 Sk od 1. januára 1999 do zaplattenia, zo sumy 561 800 Sk od 1. januára 2000 do zaplattenia, zo sumy 561 800 Sk od 1. januára 2001 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 15,5 % ročne zo sumy 561 800 Sk od 1. januára 2002 do zaplattenia s úrokom z omeškania 13 % ročne zo sumy 561 800 Sk od 1. januára 2003 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 12 % ročne zo sumy 561 800 Sk od 1. januára 2004 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8% ročne zo sumy 561 800 Sk od 1. januára 2005

do zaplataenia, s úrokom z omeškania 6 % ročne zo sumy 561 800 Sk od 1. januára 2006 do zaplataenia, s úrokom z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 561 800 Sk od 1. januára 2007 do zaplataenia a s úrokom z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 46 816,50 Sk od 1. februára 2007 do zaplataenia. V časti týkajúcej sa zaplataenia sumy 234 177 Sk s úrokom z omeškania nad 15,5 % ročne zo sumy 583 350 Sk od 1. januára 2002 do zaplataenia s úrokom z omeškania nad 13 % ročne zo sumy 583 350 Sk od 1. januára 2003 do zaplataenia, s úrokom z omeškania nad 12 % ročne zo sumy 583 350 Sk od 1. januára 2004 do zaplataenia a s úrokom z omeškania nad 8 % ročne zo sumy 583 350 Sk od 1. januára 2005 do zaplataenia zmenil tak, že žalobu zamietol. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni náhradu trov prvostupňového konania v sume 313 199 Sk na (bližšie nešpecifikovaný) účet jej právnej zástupkyne JUDr. M. B. do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V časti výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť na účet prvostupňového súdu náhradu trov konania štátu napadnutý rozsudok potvrdil. V časti výroku o poplatkovej povinnosti žalovaného prvostupňový rozsudok zmenil tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť na účet sudu prvého stupňa súdny poplatok v sume 321 003 Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania 90 531,50 Sk na (bližšie nešpecifikovaný) účet jej právnej zástupkyne JUDr. M. B. do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukázaním na skutočnosť, že vlastnícke právo žalobkyne k spornej nehnuteľnosti bolo v konaní preukázané, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že žalovaný užívaním nehnuteľnosti vlastnícky patriacej žalobkyni bez platnej nájomnej zmluvy, na úkor žalobkyne získava bezdôvodné obohatenie plnením bez právneho dôvodu podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti uviedol, že právni predchodcovia žalobkyne sa stali vlastníkmi predmetnej nehnuteľnosti zo zákona vydržaním. Napriek tomu, že táto parcela nie je v súčasnosti v teréne zameraná a žalobkyňa ako jej vlastníčka s ňou nemôže disponovať, napr. predať pretože by si ju musela najskôr zamerať nebráni to však tomu, aby ako vlastníčka parcely, ktorej podstatná časť o výmere X. je momentálne zahrnutá v rámci podstatne väčšej parcely, evidovanej v katastri nehnuteľnosti na LV č. X. ako parc. č. X. ods. plocha o výmere X. m² vo vlastníctve žalovaného, nemohla od toho kto túto nehnuteľnosť užíva bez právneho dôvodu, t.j. od žalovaného, požadovať bezdôvodné obohatenie. V znaleckom posudku znalkyne Ing. I. S. č. X. je uvedené polohopisné určenie inkriminovaného pozemku v kat. ú. X., je známa jeho poloha a tvar, bolo ho teda možné zrekonštruovať. Po vyriešení otázky vlastníctva spornej nehnuteľnosti potom odvolací súd vychádzajúc z znaleckého posudku Ing. I. S. zistil, že z výmery X.X. žalovaný užíva o X. menej, preto pre zmenu výmery užívanej žalovaným bolo potrebné napadnutý

prvostupňový rozsudok v časti priznanej istiny zmeniť a žalobkyni priznať nižšiu než ňou požadovanú sumu a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Pri stanovení obvyklej ceny za užívanie nehnuteľnosti žalobkyne žalovaným odvolací súd vychádzal zo záverov znaleckého posudku Ing. R. K. a ním vypočítané sumy obvyklého nájmu za X. prepočítal na X.. Z takto priznaných prepočítaných súm za jednotlivé obdobia potom priznal žalobkyni aj úrok z omeškania, vždy odo dňa nasledujúceho po skočení toho-ktorého obdobia. Zmenu časti výroku prvostupňového rozhodnutia o poplatkovej povinnosti žalovaného odvolací súd odôvodnil znížením priznanej istiny žalobkyni. O trovách prvostupňového a odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 3 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný a žiadal ho spolu s ním zmeneným rozsudkom súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil tým, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), nakoľko odvolací súd a obdobne aj súd prvého stupňa vo veci nedostatočne zistili skutkový stav a svoje rozhodnutia založili na závere, že vlastnícke právo k nehnuteľnosti tvoriacej predmet sporu nadobudla žalobkyňa po svojich právnych predchodcoch (ktorí nadobudli vlastnícke právo vydržaním) na základe dedičských rozhodnutí (bývalého) Štátneho notárstva v Topoľčanoch sp.zn. D 217/71 a sp.zn. D 222/87 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Topoľčany zo 4. apríla 1974 sp.zn. 5 C 29/73. V zásade z tých istých dôvodov rozsudok odvolacieho súdu (ako aj rozsudok súdu prvého stupňa) spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Obom súdom nižšieho stupňa vytkol, že sa nevysporiadali s jeho námietkami v súdnom konaní týkajúcimi sa neurčitosti a nezrozumiteľnosti žalobného návrhu, ako aj neurčitosti a nezrozumiteľnosti rozsudku Okresného súdu Topoľčany, neurčitosti veci (pozemku), ktorá má byť vo vlastníctve žalobkyne, neexistencie prídelovej listiny na strane právnych predchodcov žalobkyne, ako predpokladu nadobudnutia vlastníctva k pozemku, nesplnenie podmienok na vydržanie na strane právnych predchodcov žalobkyne, ako predpokladu nadobudnutia vlastníctva k pozemku, neexistencie dôvodov pre vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného a zväňosti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo 4. apríla 1974 sp.zn. 5 C 29/73. Vo zvyšnej, značne rozsiahlej časti dovolania žalovaný v podrobnostiach rozoberá vyššie uvedené námietky.

Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k dovolaniu reagovala na jednotlivé námietky žalovaného, ktoré označila za neopodstatnené, dovolanie žalovaného navrhla zamietnuť a uplatnila si náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd o uplatnenom nároku (o vydanie bezdôvodného obohatenia) rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovení § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúceho rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Z hľadiska prípustnosti dovolania možno za zmenu rozsudku súdu prvého stupňa odvolacím súdom považovať len také rozhodnutie, ktorým odvolací súd vecne zmeňuje rozhodnutie súdu prvého stupňa o predmete sporu a nahrádza ho svojím iným rozhodnutím o veci samej. V porovnaní s rozhodnutím súdu prvého stupňa musí ísť o iné, rozdielne rozhodnutie vo veci samej. Pre posúdenie, či ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu nie je preto rozhodujúce to, ako odvolací súd sformuloval výrok svojho rozsudku (či ho formálne označil ako zmeňujúci, hoci v skutočnosti ide o potvrdzujúci rozsudok), prípadne ako v dôvodoch označil ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorých pri rozhodnutí postupoval (či rozhodol podľa § 219 O.s.p. alebo § 220 O.s.p.).

Z porovnania výrokových častí rozsudkov nižších stupňov je zrejmé, že odvolací súd napriek použitej formulácii o zmene rozsudku súdu prvého stupňa v skutočnosti (podľa obsahu), jeho rozsudok v časti ukladajúcej povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyni 202 645,32 Eur (6 104 893 Sk) potvrdil a tento rozsudok zmenil len v ostatnej (zvyšnej) časti, týkajúcej sa zaplata 7 773,25 Eur (234 177 Sk) s príslušenstvom, v ktorej na rozdiel od súdu prvého stupňa žalobu zamietol. Z hľadiska prípustnosti dovolania žalovaného, je podstatné, že oba rozsudky (rozsudok súdu prvého stupňa a rozsudok odvolacieho súdu) sú súhlasné v tom, že (zhodne) uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni 202 645,32 Eur (6 104 893 Sk). Z uvedeného vyplýva, že táto časť rozsudku odvolacieho súdu (žalovaný podal dovolanie „proti celému výroku rozsudku, ako aj proti odôvodneniu...rozsudku“) má povahu potvrdzujúceho rozsudku (obdobne to platí aj vo vzťahu k výroku o poplatkovej povinnosti žalovaného, ktorý výrok sám o sebe má procesnú formu uznesenia). Podmienky prípustnosti tohto mimoriadneho opravného prostriedku bolo preto potrebné skúmať v zmysle § 238 ods. 2 a 3 O.s.p.

Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo iné rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Prípustnosť dovolania podľa § 238 ods.2 O.s.p. preto neprichádza do úvahy. Zároveň sa nejedná ani o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok vo veci neplatnosti zmluvnej podmienky. Dovolanie preto nie je prípustné ani podľa § 238 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. vylúčené. Dovolaateľ však žiadnu z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. nenamietal a jej existencia v dovolacom konaní nevyšla najavo.

Pokiaľ dovolaateľ svoje dovolanie odôvodnil tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že napadnuté rozhodnutie spočíva

na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že inú procesnú vadu (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné); samotná táto vada ale prípustnosť dovolania nezakladá. Rovnako nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vednému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Nakoľko v danom prípade dovolanie nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné a neboli zistené (ani tvrdené) vady konania uvedené v § 237 O.s.p., dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného je neprípustné a preto ho odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Žalobkyňa mala v dovolacom konaní úspech, preto jej patrí právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). V dovolacom konaní žalobkyni vznikli trovy v súvislosti s odmenou za právne služby poskytnuté advokátkou. Odmena za jeden úkon právnej služby predstavuje sumu 831,51 Eur (25 050 Sk), pričom patrí za dva úkony právnej služby, a to prevzatie a príprava zastúpenia a písomné vyjadrenie k dovolaniu z 21. augusta 2008 (§ 10 ods. 1 v spojení s § 14 ods. 1 písm. a/ a c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z) a dvakrát režijný paušál po 6,31 Eur (190 Sk) za rovnaký počet úkonov. Celkovo tak vznikli žalobkyni trovy v sume 1675,63 Eur (50 480 Sk), ktoré je žalovaný povinný zaplatiť advokátke žalobkyne (§ 149 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. decembra 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová